

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. VI. Vocationem aliquando ex tentationibus, lapsibus, & miserijs
temporalibus iri; & qua Ratione illa felicem interdum habeat exitum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

nis ob acceptum beneficium, ab eo exigatur. Hæc enim mora iudicium non exigua ingratitude: sed statim, antequam gratiarum actio ab ipse tatur, debet ipse illam reddere optimo, quo poterit modo, quemadmodum fecit Noë, cuius holocaustum adeo placuit Domino eò quod proficere tur ex corde valde humili & grato: vt dixerit, *nequaquam ultra maledixero se terra propter homines, nec percussurum ultra diluio omnem animam cuius sciat fecerat.* Offeras igitur & tu Deo sacrificia continuatum laudū, eò quia à mundi diluio te eduxerit: si enim in hac humili grata que recognoscit tanti beneficij perseveraueris, iuuerit te ipse Dominus, ne vnquam amplius aliquo diluio ostendaris.

CAPVT VI.

VOCATIONEM ALIQUANDO EX TENTATIONIBVS, *laxius*
 & miseris temporalibus oriri; & quæ ratione illa felicem interdum habeat exitum.

AD MIRABILIS EST Sapia diuina in suis consilijs, ad uocandos & conuertendos filios hominum, eos præcipue, qui prosperè, ventoq; secundo nauigant in hac vita. Quamuis enim interdum uocationis suæ efficacitatem coniungat cum laudate interioris sui tactus & impulsus: interdum tamen fortes

a Os. 2. 6.

horrendos adhibet tactus exteriores: a *sepiens* (vt ait Oileas) *uiam eorum in quò puncti, & læsi oculos aperient: & quid sibi expediat, animaduertent.* Sic sensim asperiora adhibet media, quæ aptiora sint ad eorum pertinaciam vincendam: ita vt detectionem suæ deceptionis ex proprijs incommodis uertant: permittens eos tangi; & experiri diluuium culpæ, aut reum temporalium infortunium.

I.

SUNT enim imprimis aliqui ita naturali suæ constitutioni fidentes, ut Eleemosynis, & alijs pijs operibus, quæ præstant, aut facturos se existimant, vt licet Deus cælesti luce pericula illis ostendat, quibus in mundo manentibus sunt expositi, vt sic eum deserant: ipsi tamen occulta quædam Superbia tantum sibi tribuunt: vt existiment, etiamsi in sæculo permaneant se illa pericula euasuros; dicunt que illud Sancti Petri in nocte passionis Christi: *iam si omnes scandalizati fuerint: ego nunquam scandalizabor;* & quamuis multi coniugati ac sæculares dantur, se tamē saluandos: qui etiam in medio diluuii ac diluuiorū huius mundi sciunt, se præseruare. Adduntq; multo cetero gloriofius cõtra tētationes pugnare, quā illas fugere; & maiore esse honorem esse cū c *Iob* bonum inter malos, quā bonū esse inter bonos: sic n. se splendentes inter sæculares, d *sicut liliū inter spinas, & e læcere sicut luminaria in medio v. m.*

b Mat. 26. 33

c Iob. 1. 1.
d Cant. 1.
e Phil. 2. 15.

nu 178

per praua ac peruersa mundi. Quibus apparentibus rationibus à dæmone. & proprio suo spiritu decepti resistunt diuinæ Vocationi inspiranti securum Religionis statum.

Ex quo (vt S. Thomas bene perpedit) prouenit, vt citius diuinam vocationem sequantur peccatores grauius peccatis læsi & vulnerati; quã iusti suæ innocentia multum tribuentes. Primi enim timent se damnandos, nisi mundum deleterent; secundi autem tantum sibi arrogant, vt etiam existiment, se facile saluandos etiam si mundum non deserant. Quod S. Doctor probat exemplo duorum illorum diuitum, quos Christus Dominus vocauit ad se: alterum in virtutibus, alterum in vitijs exercitatos; & qui in vitijs, f. *Matthæus* 23. statim est ipsum sequutus; alter vero g. *adolecens* ille, qui præcepta à iuuentute sua custodiuerat, resistit vocationi. Ideo q; Phariseis qui in se tantum iusti confidebant, dixit: *h amen dico vobis, quia publicani & meretrices præcedent vos in Regnũ Dei*, quia consilia, quæ vos contemnitis, amplectuntur.

§ I.

Videns itaque Deus horum hominum arrogantiam, quã ipsius Vocationi resistunt, volens illos humiliare & terrere, permittit vexari horrendis tentationibus; & interdum miserandis lapsibus: vt ipsa experientia agnoscant periculum sibi in mundo imminens, illudque celeriter fugiant. Quemadmodum de Loth dicebamus, qui securum se existimabat in a. *Segor*: quando autem incendia vidit Sodomorum, fumumque percipit, & sulphuris fetorem: mente mutata, *ascendit in montem*; ita, qui prius se in seculo existimabant, quando fumus hic fetor que tentationum ac turbationum, ob ea quæ vident & audiunt inter ipsos sæculares, illos tangunt mentem mutant, & vocationi diuinæ obediens, ascendunt ad montem sacra Religionis, dicentes cum Dauid: *b cor meum conturbatũ est in me, & formido mortis occidit super me: timor & tremor venerunt super me, & conturbauit me tenebra. & dixi: quis dabit mihi pennas sicut columba, & volabo, & requiescam!* quasi quisque illorum dicat; vtinam Deus animum mihi & cordis firmitudinem daret, vt ad locum separatam ac tutum me recipere: in quo desenderet me à periculis, in quibus video me constitutum. Vix autem Dauid verba illa dixerat, cum Deus, qui periculum illud, ad bonum hoc desiderium excitandum, permisisset, dedit ei alas, quas cupiebat, vt voti fieret compotus: quare statim addit: *ecce elongaui fugiens, & mansi in solitudine.* O felix votus, qui hominem à terra eleuat! & beata fuga, quæ eundem præcul à seculo remouet; facitque manere in solitudine vitæ Religiosæ, vbi saluum eum sunt à *periculis nimitate spiritus*, quæ ipsum affligit, & à *tempestate tentationum*, quæ ipsam oppugnat.

NE TAMEN tutum te esse existimes apparentiã rationum, quas tuatibi

2. 2. q. 189.
Art. 1. ad 1.

f. Mat. 9. 9.
g. ca. 19. 22.

h. cap. 21. 31.

a. Gen. 19. 30

b. Psal. 54. 5

2.

>> suggerit arrogantia, vt in sæculo remaneas, audi S. Hieronymi ad eas res
 >> sionem. Nolo, inquit, in mundo certare cum spe falsi victoriæ: ne per
 >> lo exponar eam aliquando amittendi; sed fugio. Nam si mansero, aut vici
 >> aut succumbam; cur igitur, quod certum est, deseram, & eligam quod
 >> dubium? si mortem euadere volumus id faciemus, aut armis pugnando, aut
 >> pedibus fugiendo. Tu qui in mundo pugnas: vincere potes, ac vincere potes
 >> fugio, si in eo quod fugio non vinco; fugio tamen ne vincat. Non est tamen
 >> prope serpentē accūbere, ac dormire, nā et si potest esse, q̄ me non mordeat
 >> potest tñ esse, q̄ aliquando mordeat; & quod eius morsus sit lethalis. Tamen
 >> igitur est ab eo, fugiendo, recedere; nā hæc fuga nō infidelitatis, aut diffide
 >> tiæ; sed magnæ prudētiæ, & cautelæ iudiciū est. Nimiū præceps est, ait S. C
 >> prianus, qui transire cōtendit, vbi aliū conspexerit cecidisse; & vehementer
 >> infrenis, cui non incurritur timor, alio pereunte; aduersa est confidentia in
 >> periculis vitam suam pro certo commendat: lubrica spes est, quæ inter
 >> mēta peccati saluari se sperat. Incerta victoriæ est inter hostilē armam
 >> gnare. Et impossibilis liberatio est flammis cucurdati, nec ardere. Quæ
 >> Salomon non negat dicens: *cuius poteris abscondere in sinu suo ignem: aut
 >> lare super prunas, vt non comburantur planta eius.* In hac parte expedit plus
 >> nē timere, quàm malè fidere; & vtilius est infirmum se homo agnoscere,
 >> fortis existat; quàm fortis videri velit, & infirmus emergat. Magnæ prudē
 >> tiæ est periculis non se gratis offerre: cū scriptum sit: *d qui amat periculum
 >> peribit in illo*; ille autem in hoc casu periculum amare censetur, qui Deo
 >> spirante & speciali Vocatione, vt à mundo exeat vocante: id facere recusat.
 >> Hæc enim inspiratio & vocatio iudicium est, quod mundus sit ipse pe
 >> riculosus, ac propterea eum vocat, vt inde exeat. Non quodd status in religio
 >> sus sit necessarius, vt ipse saluetur: sed, quod multi adeo sint debiles, & pe
 >> candi occasiones, quas in mundo habeat, adeo vehementes: vt difficillime
 >> saluentur, nisi diuinæ inspirationi obedienter, eas fugiant. In quo sentit
 >> capiendum est, quod sanctus Gregorius dixit Mauritio Cæsari, Durum
 >> legem ab eo latam, quâ prohibebantur milites admitti ad Religionem
 >> quam ipse dicit esse iniustam, eo quod cæli portam insultis occludat, qui non
 >> possent nisi omnibus renunciant, salutem consequi, ob horrenda & con
 >> tinua pericula, quæ ex eis proueniunt. Denique esto sit gloriosum, esse bo
 >> num inter malos, & liliū inter spinas; (quod meritò coniti omnis debet
 >> qui inter eos permanere cogitur) hoc ipsum tamen est difficile, ac rarum
 >> & periculo expositum, ne obtineatur ab eo; qui, vt omnia deserat, à Deo
 >> vocatur; & ex vana sua arrogantia id facere recusat. præcipuè cū, per
 >> stum esse inter Perfectos, non solum sit facilius, sed etiam gloriosius: cum
 >> alioquin adolescenti illi, qui inter homines sæculares bonus erat, non dicitur
 >>

Lib. de sin
 gularis, Cla
 rita in initio

c Pro 9. 27.

d Eccl 9. 27

Lib. 2. ep. 01.

let Christus D. N. *esi vis perfectus esse, veni sequere me.* Ex quo colligitur, valde temerarium esse, diuinæ vocationi, propter apparentes hæc rationes resistere: cum sit certum, alterum è duobus necessario sequuturum: aut quod Dominus Deus noster talem relinquat in periculis mundi, sicut reliquit illum adolescentem: quæ est valde horrenda puniio; aut permittat te aded tentari, & à periculis imminentibus premi, vt ipsamet deceptionem hanc cum magno tui incommodo tibi detegant; detque vexatio intellectum, ad sequendum & amplectendum, quod antea horrebas.

§. 2.

ALIA QVOQVE VIA vitur Deus ad huius generis homines, de quibus agimus, vocando: quam Cassianus necessitatis vocationem appellat: cum scilicet huiusmodi rebelles suis diuinis inspirationibus, permittit affligi indigentia & miseris temporalibus, quæ repente illos adouantur; vt tædio quodam affecti, mundum ipsum detestentur ac deserant. In quo valde splendet ipsa Dei illos vocantis sapientia. Cum enim eos videat aded mundo addictos & affectos; & quod sponte nolint illum deserere: permittit, eundem mundum ipsos detestari, & à se repellere; ita malè eos tractando, vt ipsa necessitas eum deserendi excitet desiderium. Et accedens in tali occasione Deus inspiratione sua, facile ab eis obtinet, quidquid vult. Cuius rei figura fuit; quod euenit a viro cuiusdam *Egyptio seruo viri Amalecua,* quem *dominus reliquerat in agro, eò quod egrotare capisset, & ex itinere defatigatus, eum sequi non potuisset, quem cum inuenisset Dauid; curauit ei cibum dari, qui cum comedisset, reuersus est spiritus eius, & refocillatus est.* Eum igitur Dauid accepit itineris ducem, vt Amalecitas insequeretur. Quid aliud (ait S. Greg.) puer hic *Egyptius* significat, nisi huius sæculi amatores? qui diu non desunt in eius seruitio occupantur, quærentes in suis omnibus operibus quidquid ille amat, & magni facit. In qua occupatione incidunt in morbum quem ac defatigationem; permittente Deo Domino nostro, (vt primo seruo fuit dicitur) eos incidere in euentus valde aduersos; b *Et sequentibus amatores suos (vt dixit Oleeas) non apprehendant eos, eorumque conatus sint irriti, donec ipse met mundus eos deserat, & tanquam inutiles sibi, aut aduersantes, à se repellat.* Et quid aliud est, permittere eos à Regum & Principum gratia excidere, aut dignitates & officia, quibus fungebantur, aut conantur obtinere, illis auferre, aut eos facultatibus, honore, aut fama, quæ gaudebant spoliare: nisi quod mundus eos à se repellit, aut in medio itineris, vt dicitur, illos deserit, permittens eos in magnas deuenire calamitates; vt hac ratione fidelia illorum obsequia remuneret. Sed tunc opportunè accedit Deus noster, renouans ac recetes mittens inspirationes, quibus eos excitet & degustandum præbens panem lacrymarum, vinumque compun-

ctiois

c Mat. 19. 21

Collat. 3. 6. 5

21. Re. 30. 1

Li. 5. Mora. cap. 29.

Tract. 1. c. 3. b Osee 2. 7.

ci. Reg. 2.8.

tionis, eos planè confortat, & re ipsa in suos adscribit socios, & militie religioſæ, ac perfectæ vitæ milites efficit; & interdum facit eos duces ademas expugnandas, instituens per eos bellum aduersùs ipsam mundaniam, quo eos deduxit, eò quòd nouerit ipse *conuolare de puluere egenum, & de core erigere pauperem, & collocare eos inter principes populi sui*, suos scilicet hostes, vt hac ratione insignia sint Instrumenta, ad egregia in bonum animarum facinora aggredienda.

Collat. 3. c. 5.

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

Hoc perpendit benè Cassianus, dicens: hanc uocationem, quæ ad huncmodi aliqua necessitate ducit originem etsi uilibus principijs inuitatur, sed tamè prosperos sæpè fines habere. Nam ab ea viros aliquos inceptis postea spiritu feruentissimi, & in omni uirtute perfecti existerunt, & consimiles, qui optimo principio aggressi Domini famulatum, reliquam quoque vitam laudabili feruore spiritus exegerunt; sicut è contra euentum qui à perfecta uocatione incepterunt, tepesfacti, ad vituperabilem finem ceciderint. Ac proinde sicut illis nihil obfuit, quòd non suo uiderentur merito, sed necessitatis impulsione conuersi, quippe quibus hanc ipsam uocationem, qua conuinceretur, Domini benignitas procurauit: ita etiam omnino nihil profuit, sublimiora habuisse conuersionis principia, quam studuerunt, reliquam vitam termino congruo terminare. Quid enim profuit Iudæ, Apostolatus sublimissimum gradum eodem ordine, quo Petrus & ceterique Apostoli asciti sunt, uoluntariè suscepisse; qui uocationis sue per clara principia, cupiditatis, ac Phylargiæ pestifero sine colummans, uia ad traditionem Domini crudelissimus parricida prorupit? aut quid obfuit Paulo, quod repètè cæcatus ad uia salutaris uelut inuitus uidetur attractus; postea Dominum tanto animi feruore sectatus in initium necessitatis, uoluntaria deuotione consummans, gloriosam tantis uirtutibus uia comparabiliter conclusit. Quod idè euenit Abbati Mosi: nihil enim ei defuit ad persequendam beatitudinis meritum, quòd metu mortis, quæ ei propter homicidij crimen tentabatur, impulsus, ad Monasterium se recepit; quia ita necessitate conuersionis arripuit; ut eam in uoluntatem propria animi uirtute conuertens, ad perfectionis summa peruenerit. Hæc Cassianus. Quæ innumeris insignium uirorum exemplis licet confirmare qui mundum, aliqua necessitate conuoluntate fugientes, eò peruenerunt, ut fierent Ecclesiæ lumina, fundantes, tanquam Christi ipsius Duces, Religiones nouas; aut nouum splendore prius fatuatis adferentes. Duo oculi siue lumina Eremiticæ uitæ fuerunt Paulus primus Eremita, & Magnus Arsenius; & uterque uitæ suæ modum cepit fugiens persequutionem: alter quidem Decij, alter discipuli sui Arcadij. Sanctus Hieronymus fundator fuit insignis Religionis, cuius tamen uocatio origines habuit, eò quòd particeps aliquo modo fuisset mortis cuiusdam hominis.

Vall.

VALDE rogabat S. Bernardus Gerardum fratrem suum, vt mundum de-
sereret; sed nolente eo sanctas ipsius admonitiones audire, apponens vir san-
ctus digitum suum ad eius latus, dixit: veniet tempus & quidem breui, quo
husta infixa in hoc latus aperiat; vt consilium, quod modò contemnis,
ad cor tuu penerret. Et ita euenit, intra paucos enim dies captus fuit ab ho-
stibus suis, & idem latus hasta vulneratum. Quod vulnus vbi sensit, magnis
clamoribus dicebat: monachus sum, monachus sum Cisterciensis: Et statim
voto se obstrinxit; si Deus ab illa captiuitate illum liberaret, se monachum
futurum. Liberatus ergo, votum suum impleuit; & adeo insignis euasit Re-
ligiosus, qualem licet videre ex sermone, quem idem S. Bernardus eius fra-
ter de felici eius vita & morte habuit. Huiusmodi exemplis abundat histo-
ria sacra ram Religionum: quamuis non adeo sint necessaria humanatum
historiarum exempla, cum adsit certissimum quoddam in historia diuina,
vocationis sc. filij prodigi: qui cum à magna prosperitate cecidisset, & fu-
gite coperet ingentem e famem, qua cruciabatur, & in fame officium pasce-
re precor, quod à mundo acceperat, redijt ad domum paternam; Et à patre
liberatus, & rest exceptus, vt maiores fauores ac beneuolentiam ipse ex-
periretur, quam frater eius maior, qui fideliter & constanter parenti seruiet.
Et ex hoc intelligas quocumq; modo ad Dei domum accedas, etiã fugies
vires carnis frigus. Christo Dominu tibi adiuu prabiturum, quia d de-
uota de corde, vt faceret voluntate Patris, qui misit eum: cuius volutas est, vt ne-
mone ex ludat omnium, qui ad ipsam deducuntur: etiã si catenis ferreis vin-
cti, & à calamitatibus coacti deducantur. Nouit enim ipse gratia sua com-
mutare has catenas necessitatis in alias quae sint charitatis eleuas sic venien-
tium intentionem à terrenis ad caelestia, & ab humanis ad diuina. Quamuis
cum Christus D. N. libenter admittat venientes ad suam scholam, fugien-
tes in comoda & calamitates mundi: non tamè placet illi, quod veniant pra-
cipue ob temporales commoditates, quasi hoc in Religione quærant, vt suae
paupertati cõsulant, famè expleant, & honorificè viuant. Hoc enim nõ esset
mundu deserere, sed eundẽ secũ adducere, eumq; Religionis habitu tegere
ac vestire. Non est id sequi Christu nudu in cruce, sed querere Christu, quẽ
ad diuitem, & in quodã gloria throno collocatu, qualẽ sibi sinxerat scriba il-
le, qui ea mente & intentione dixit ipsi Christo: *Magister, sequar te quocumq;*
erris, coi statim Christus respondit: vulpes foueas habent, & volucres caeli nidus;
quis autem hominis non habet vbi caput suum reclinet. Atq; si apertius ei dixisset:
si me vis sequi, existimans me futurum Regem, teque in meo comitatu di-
uitem futurum, ac honorandum: valde erras. Ego enim tota vita mea adeo
pauper sum futurus, vt nec locum proprium habeam, in quo caput meum
reclinem. Qui hoc animo ad Religionem se conferunt, non ingrediuntur

In eius vita
lib. 2. c. 3.

Serm. 16. in
Cantica.

c. Luc. 15. 16.

d. Ioan. 6. 38

c. Mat. 8. 19

Luc. 9. 57

Tb. 1. Tra
2. cap. 3.

per portam roetans, nisi mutent intentionem. Huius enim vitæ necessitas
 possunt quidem esse causæ, & veluti calcæria, vt quis mundum deserat
 ad Religionem recipiat: sed huius receptionis & ingressus finis præcipuus
 nõ debet esse illarum necessitatum remedium quærere. Quare videtur
 Christus D. N. multos ipsùm sequi quos paterat in deserto: volens eorum
 intentionem ad excellentiorem finem dirigere, dixit: *queritis me, quia manducaui
 panibus. Esaturus estis: operamini non cibũ, qui perit, sed qui permanet in vita
 æternam, quæ filius hominis dabit vobis.* Voluit enim eis Dominus dicere, nõ
 timere me sequi ob finem ad eũ leuem, & abieciũ atq; est cibus corporis, & quicquid
 enimq; aliud temporale bonũ; nõ id totum est corruptibile: anima autem
 strata est æterna, quæ propterea opus habet cibo non corruptibili, & bono
 æternis. Propter illa igitur laborate, illa quærere, & propter eadẽ me sequi
 nisi: nam ego copiosẽ vobis illa tradã: quãuis neq; reliqua illa temporalia
 na, tanquam additamenta, tradere negligam. Deniq; ad nostrũ propo
 spectat, quod Plinius dixit de gemma, quã Evangelium g. *preciosam margaritam*
 vocat, estq; figura vitæ religiosa. Nã quemadmodum gemma ex rore de ca
 lo descendente generatur, recepto in cõcha marina; & quod ros est copiosior
 eadẽ gemma maior euadit; qui si purus sit; illa est valde candida & pulchra
 autẽ ille turbidus est ob nubes & tonitrua; illa quoq; obscurior est ac dicitur
 ita etiã vita Religiosa generatur in anima, à cælesti diuinæ Vocatiõis in
 spirationis rore: quæ quod est efficacior: eadẽ vita Religiosa solet esse perfectior.
 Quod si eadem vocatio pura sit, solumq; propter ipsum Deum & respectum
 cælestes: vita quæ incipitur, pura erit ac cælestis: si autem Vocatio ipsa
 turbata, ob admixtos fines aliquos terrenos, temporalium commodorum
 metus alicuius humani, aut impetus iræ, & cholera; vita erit obscura &
 rum splendens; & interdum Religio ipsa erit inanis, & solo nomine talis
 propterea multum refert, quod vocatio sit cum prædicta puritate.

Ioan. 6. 27

Li 9. ca. 33.
g. Mar. 13. 46

CAPVT VII.

TIMOREM MORTIS, ET VLTIMAM VOCATIONEM *ad exitum ex hac mortali
 vita, esse medium valde efficax ad mundum hunc sine mora deserendum.*

Tract. 1. c. 14

QVONIAM MORS EST omnium miseriarum temporalium terribilissimũ
 transitusq; ad mala, aut bona æterna: idẽ memoria ac timor eius, præ
 cipue cum à morbo præsentĩ, aut alterius mortis exemplo fouetur
 efficacissimũ Vocatiõis diuinæ medium, non solum ad statum peccati
 deferendum, (vt in primo Tomo est dictum) sed etiam ad omninõ renun
 andum mundo, & statum Religiosum amplectendum. Quare Deus D. N.
 eos, qui ordinarijs & suauibus ipsius inspirationibus rebelles ac pertinaces
 se præbuerunt, vt plurimum solet huiusmodi terroribus dejicere, collocans